

Č. j.: 2R 43/02 – Hr

V Brně dne 9. října 2002

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 2.9.2002 obchodní společností INEKON GROUP, a. s., se sídlem Drnovská 294, 161 00 Praha 6, místo pro doručování U Průhonu 773/12, 170 00 Praha-Holešovice, zast. předsedou představenstva Ing. Josefem Huškem, ve správním řízení právně zastoupený na základě plné moci ze dne 1.9.1997 advokátem JUDr. Pavlem Čuprem, Ph. D., se sídlem AK Kozí 8, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.8.2002 č. j. S 133/02-151/3923/02-če ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – Dopravního podniku města Brna, a. s., se sídlem Hlinky 151, 656 46 Brno, zast. předsedkyní představenstva Ing. Jarmilou Horovou, CSc., ve správním řízení právně zastoupeným na základě plné moci ze dne 27.11.2001 advokátem JUDr. Lubomírem Činkou, se sídlem AK Mezírka 1, 602 00 Brno, při zadávání veřejné zakázky „Nákup nízkopodlažních tramvají“ výzvou ze dne 6.3.2002 (doplněnou dne 2.5.2002) více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb., jsem podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 227/2000 Sb. a zákona č. 226/2002 Sb., na základě návrhu zvláštní komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 133/02-151/3923/02-če ze dne 15.8.2002

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

Odůvodnění

Dopravní podnik města Brna, a. s., se sídlem Hlinky 151, 656 46 Brno, zast. předsedkyní představenstva Ing. Jarmilou Horovou, CSc., ve správním řízení právně zastoupený na základě plné moci ze dne 27.11.2001 advokátem JUDr. Lubomírem Činkou, se sídlem AK Mezírka 1, 602 00 Brno (dále jen „zadavatel“), zadal výzvou ze dne 6.3.2002 (doplněnou zadavatel dne 2.5.2002) čtyřem zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb. (dále jen „zákon“) veřejnou zakázku na „Nákup nízkopodlažních tramvají“.

Dne 2.5.2002 zadavatel dodatečně změnil, resp. doplnil podmínky zadání veřejné zakázky, když mimo jiné zařadil do podmínek soutěže i požadavek na předložení certifikátu dokládajícího splnění požadavků standardu ISO 9001 a dále stanovil konec soutěžní lhůty na 17.5.2002 ve 14,00 h.

Ve lhůtě pro podání nabídek obdržel zadavatel dvě nabídky. Jak vyplývá ze právy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 20.5.2002, komise pro posouzení a hodnocení nabídek, kterou zadavatel jmenoval, aniž by mu to zákon při zadávání formou výzvy více zájemcům ukládal, doporučila zadavateli vyloučit nabídku uchazeče INEKON GROUP, a. s., se sídlem Drnovská 294, 161 00 Praha 6, místo pro doručování U Průhonu 773/12, 170 00 Praha-Holešovice, zast. předsedou představenstva Ing. Josefem Huškem, ve správním řízení právně zastoupeného na základě plné moci ze dne 1.9.1997 advokátem JUDr. Pavlem Čuprem, Ph. D., se sídlem AK Kozí 8, 602 00 Brno (dále jen „navrhovatel“), z dalšího posouzení a hodnocení nabídek pro nesplnění podmínek zadání. Komise shledala, že navrhovatel nedoložil technickou způsobilost drážního vozidla na základě schváleného typu drážním úřadem dle zákona o drahách č. 266/1994 Sb. v platném znění, a dále že nepředložil certifikát dokládající splnění požadavků standardu ISO 9001. Současně komise doporučila zadavateli „přijmout“ nabídku uchazeče ŠKODA DOPRAVNÍ TECHNIKA, s. r. o., se sídlem Tylova 57, 316 00 Plzeň, zast. jednateli Ing. Petrem Soubustou a Ing. Romanem Lesným (dále jen „ŠKODA“). Zadavatel se s názorem komise ztotožnil a dne 21.5.2002 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky a současně odeslal navrhovateli rozhodnutí o jeho vyloučení.

Proti uvedenému rozhodnutí o svém vyloučení podal navrhovatel dne 11.6.2002 námitky, kterým zadavatel po jejich přezkoumání dne 20.6.2002 nevyhověl a současně navrhovatele poučil o možnosti podat návrh na přezkoumání tohoto rozhodnutí (dále jen „návrh“) k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Navrhovatel obdržel rozhodnutí zadavatele dne 25.6.2002, svého práva využil a návrh k Úřadu podal dne 3.7.2002. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení, ve kterém Úřad jako účastníky řízení označil zadavatele a navrhovatele.

V návrhu uvedl navrhovatel, že zadavatel v rozhodnutí o námitkách podle jeho názoru zaměňuje pojmy „kvalifikační předpoklady“ a „další předpoklady pro plnění veřejné zakázky“, když zadavatel není oprávněn požadovat splnění dalších kvalifikačních předpokladů, než které jsou upraveny v ustanovení § 2b zákona. Navrhovatel dále namítá nesrozumitelnost a neurčitost úkonu zadavatele ze dne 21.5.2002, spočívající v tom, že „z něj není zřejmé, zda hodlal ze soutěže vyloučit uchazeče nebo jeho nabídku“. Vyloučení uchazeče z další účasti na veřejné zakázce je podle názoru navrhovatele důsledkem nesplnění

podmínek soutěže, za což je komise pro otevírání obálek povinna podle § 29 zákona uchazeče z další účasti na veřejné zakázce vyloučit. Na správnou aplikaci obou institutů je podle názoru navrhovatele třeba dbát a zadavatel nemůže při zadání veřejné zakázky formou výzvy volně aplikovat libovolná ustanovení části druhé zákona. V tomto svém názoru navrhovatel odkazuje i na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci (dále jen „VS v Olomouci“) č. j. 2A 12/99 ze dne 22.12.1999, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu. Zadavatel podle názoru navrhovatele porušil zákon stejným způsobem, neboť v rozhodnutí neodkazuje na žádné zákonné ustanovení v souvislosti se zjištěním, že nabídka uchazeče nespĺnila v plném rozsahu podmínky soutěže. Z uvedeného navrhovatel dovozuje, že rozhodnutí zadavatele je „protizákonné a je dán důvod pro jeho zrušení“. Doložení technické způsobilosti drážního vozidla, předložení certifikátu standardu ISO, ani cokoliv jiného nemůže být podle názoru navrhovatele „právně platným dalším požadavkem na prokázání kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky“, přičemž navrhovatel konstatuje, že „tyto požadavky uplatnil zadavatel až dodatečně v průběhu již zadané veřejné zakázky, což je účelové diskriminační jednání“. Podle názoru navrhovatele je totiž zadavateli známo, že navrhovatel certifikát jakosti ISO 9001 nemá a ani o něj dosud nežádal. Navrhovatel se domnívá, že zadavatel uvedeným postupem porušil ustanovení § 11 odst. 1 zákona, a proto navrhuje, aby Úřad ve smyslu § 60 písm. b) zákona zadání veřejné zakázky zrušil.

K návrhu se dopisem ze dne 10.7.2002 vyjádřil zadavatel a uvádí, že pod pojmem diskriminace se rozumí stav, kdy osoby nacházející se ve stejné situaci mají jiný rozsah práv a povinností než osoby druhé. V souvislosti s ustanovením § 11 zákona by tedy podle názoru zadavatele šlo o případ, kdy zadavatel nevyžaduje od konkrétního zájemce splnění určitých podmínek, resp. vyžaduje to v jiné míře, než od ostatních zájemců. V šetřeném případě však zadavatel požadoval předložení certifikátu ISO 9001 od všech zájemců shodně a k námitce, že požadoval tento certifikát dodatečně, zadavatel uvádí, že zákon nezakazuje zadavateli doplňovat výzvu, pokud tak učiní způsobem, který zákon připouští. Zadavatel dále souhlasí s konstatováním navrhovatele, že kvalifikační předpoklady a jejich prokazování dle § 2b, resp. § 2c zákona jsou taxativní a kogentní, v daném případě však z obsahu (a nikoliv z označení) právní úkonu ze dne 2.5.2002, kterým změnil podmínky výzvy, zadavatel dovozuje, že u předmětných požadavků zadavatele se jednoznačně jedná o další požadavky ve smyslu ustanovení § 49 odst. 5 zákona. V této souvislosti zadavatel zdůrazňuje princip materiálního nazírání na právo před formálními postupy s odkazem na nálezy Ústavního soudu č. 108/1997 Sbírky nálezů a usnesení ÚS. Podle názoru zadavatele je rozhodující, že uchazeči měli požadavky jasně a shodně stanoveny a že je navrhovatel nespĺnil. Následně za situace, kdy uchazeč nespĺňuje kvalifikační předpoklady nebo další požadavky, může zadavatel rozhodnout pouze podle § 49 odst. 9 zákona, tj. vyloučit uchazeče z další účasti na veřejné zakázce, přičemž z projevu zadavatele vyplývá, že tak učinil, když v souladu se zákonem formuloval jak záhlaví tak i výrok rozhodnutí a pokud použil formulaci „vyloučení nabídky“, nejedná se podle názoru zadavatele o vadu, který by mohla způsobit nesrozumitelnost nebo neurčitost úkonu s následkem jeho nepřezkoumatelnosti. K odkazu na rozsudek VS v Olomouci zadavatel uvádí, že jako judikát je neaplikovatelný, neboť vycházel z odlišného znění ustanovení § 49 odst. 5 zákona. Podle tehdy platného znění zákona mohl zadavatel rozhodnout o vyloučení uchazeče jen při nesplnění kvalifikačních předpokladů, nikoliv při nesplnění dalších požadavků. Zadavatel proto navrhuje, aby Úřad návrh zamítl a rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele potvrdil.

Po posouzení všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 15.8.2002 rozhodnutí č. j. S 133/02-151/3923/02-če, kterým návrh navrhovatele zamítl a konstatoval, že rozhodnutím zadavatele ze dne 21.5.2002 o vyloučení navrhovatele nedošlo k porušení zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad uvádí, že navrhovatel ve své nabídce konstatoval k požadavku zadavatele pod bodem III./1. výzvy, že „doložení technické způsobilosti vozidla bude provedeno do 31.12.2002 na základě ukončení typových zkoušek, které právě probíhají, a schválení typu vozidla Drážním úřadem“. K požadavku zadavatele pod bodem III./4. výzvy pak doložil pouze ověřenou kopii certifikátu ISO 9002 svého subdodavatele (výrobního kooperanta) ČKD Kutná hora, a. s. Z uvedeného je podle názoru Úřadu zřejmé, že navrhovatel nesplnil podmínky výzvy, a proto jej zadavatel vyloučil oprávněně. K argumentaci návrhu pak Úřad uvádí, že záměnu pojmů „další kvalifikační předpoklady“ a „další požadavky“ nepovažuje za dostatečný důvod pro zrušení zadání veřejné zakázky, neboť konečným důsledkem absence požadovaných dokladů v nabídce má v obou případech (tedy u dalších kvalifikačních předpokladů i u dalších požadavků) vždy stejný výsledek, a to vyloučení uchazeče, a proto nepřesnost v označení požadavků neměla na vyloučení navrhovatele žádný vliv. Požadavek zadavatele na předložení certifikátu ISO 9001, který navrhovatel považuje za diskriminační, označuje Úřad za jednu z možností, jak objektivně, prostřednictvím všeobecně známé mezinárodní normy stanovit požadavky na jakost předmětu veřejné zakázky, a protože tento požadavek byl shodně stanoven pro všechny uchazeče, nelze jej chápat jako omezující. K tvrzení navrhovatele o nesrozumitelnosti úkonu vyloučení uchazeče Úřad uvádí, že zadavatel rozhodnutím ze dne 21.5.2002, označeným jako „oznámení rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče“, učinil tento úkon jasným a srozumitelným způsobem, když ustanovení § 49 odst. 9 zákona nekonkretizuje obsah takového rozhodnutí. K odkazu na rozsudek VS v Olomouci Úřad poznamenává, že tento byl vydán před novelou č. 28/2000 Sb., tedy v době odlišného znění ustanovení § 49 odst. 5 zákona, a proto nelze v šetřeném případě použít.

Proti uvedenému rozhodnutí Úřadu podal navrhovatel dne 2.9.2002 rozklad, ve kterém uvádí, že zadavatel vzhledem ke specifickému předmětu plnění veřejné zakázky oba uchazeče dobře zná, z čehož vyvozuje diskriminační jednání zadavatele v tom smyslu, že vyzval zájemce o veřejnou zakázku, nechal si předložit nabídky a po jejich prostudování výzvu doplnil mj. o požadavek na předložení certifikátu splnění standardu ISO 9001, o němž věděl, že ho splní pouze uchazeč ŠKODA. Jednání zadavatele tak podle názoru navrhovatele úmyslně směřovalo k cíli vybrat konkrétního uchazeče – uchazeče ŠKODA. Navrhovatel dále zpochybňuje smysl předložení certifikátu ve vztahu ke kvalitě výrobku. Ke druhému důvodu vyloučení, tj. nedoložení technické způsobilosti drážního vozidla na základě schváleného typu Drážním úřadem, navrhovatel vyslovuje názor, že tím, že zadavatel zvýhodnil uchazeče ŠKODA je právní úkon dodatečného zadání veřejné zakázky protizákonný a tudíž neplatný, a proto nemůže být nedoložení technické způsobilosti právně relevantním důvodem k jeho vyloučení. Navrhovatel v rozkladu opětovně odkazuje na rozsudek VS v Olomouci č. j. 2A 12/99 ze dne 22.12.1999, který zdůrazňuje význam formálnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek, a proto považovat formální pochybení zadavatele při označování úkonů za nepodstatné, popírá podle názoru navrhovatele účel zákona. V závěru rozkladu navrhovatel požaduje, aby předseda Úřadu zrušil rozhodnutí Úřadu a věc vrátil Úřadu k novému projednání s tím, že tento v souladu s § 60 odst. b) zákona zadání veřejné zakázky zruší.

K rozkladu se dne 12.9.2002 vyjádřil zadavatel a uvedl, že tvrzení navrhovatele o diskriminačním charakteru požadavku na předložení certifikátu ISO 9001 je zavádějící, neboť jde pouze o jeden z několika předpokladů. Navrhovatel podle názoru zadavatele „opomíjí skutečnost, že po celou dobu trvání veřejné zakázky nesplnil základní kvalifikační předpoklady, tj. nepředložil certifikát drážního úřadu, reference o výrobě, dodávkách, atd. Zpochybnění legitimacy požadavků zadavatele je potvrzením skutečnosti účelového chování

uchazeče v této věci.“ Odkaz na výše citovaný judikát VS v Olomouci pak zadavatel považuje za omyl, neboť podle jeho názoru podstata judikátu, který byl vydán před novelou zákonem č. 28/2000 Sb., není pro danou věc použitelná, což zadavatel dokládá odlišným, v současné době platným zněním příslušného ustanovení § 49 odst. 5 zákona. Zadavatel navrhuje napadené rozhodnutí potvrdit jako věcně správné a neodporující zákonu.

Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu zvláštní komisí a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a s přihlédnutím k doporučení této komise dospěl k následujícímu závěru:

Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. S 133/02-151/3923/02-če ze dne 15.8.2002 zamítl návrh navrhovatele a konstatoval, že nedošlo k porušení zákona, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí se plně ztotožňuji.

K argumentaci zadavatele v rozkladu uvádím následující.

K námitce navrhovatele, že zadavatel formuloval podmínky výzvy diskriminačním způsobem uvádím, že zadavatel původně stanovil lhůtu pro podání nabídek do 25.3.2002, a to výzvou ze dne 6.3.2002. Na základě „námitky“ zájemců o veřejnou zakázku tuto lhůtu dopisem ze dne 20.3.2002 zrušil a po předání doplněné výzvy dne 2.5.2002 stanovil lhůtu novou a to do 17.5.2002. Zadavatel tedy nemohl „doplňovat výzvu na základě prostudování nabídek“ z toho důvodu, že nabídky byly podány pouze jednou a to ke lhůtě 17.5.2002. Zadavatel k podání nabídky vyzval celkem čtyři zájemce o veřejnou zakázku (INEKON GROUP, ŠKODA DOPRAVNÍ TECHNIKA, s. r. o., Plzeň, Siemens s. r. o., Praha, a DPO INEKON a. s., Ostrava). Lze těžko předpokládat, že by požadavek na předložení certifikátu jakosti splňoval pouze jeden z vyzvaných zájemců, čímž by se jednalo o úmyslnou podmínku „vyřazující ostatní zájemce mimo uchazeče ŠKODA ze hry“, jak v podaném rozkladu vyvozuje navrhovatel.

Podle § 2h odst. 1 zákona mj. „musí být součástí zadávací dokumentace technické podmínky veřejné zakázky, určující požadavky na jakost a technické vlastnosti předmětu veřejné zakázky.“ Uvedení podmínky certifikátu kvality ISO zadavatelem v zadání veřejné zakázky tedy naplňuje požadavek zákona na jednoznačné vymezení požadavků na jakost předmětné veřejné zakázky. Pokud jsou uvedené požadavky, určené vlastnictvím certifikátu kvality ISO, při zadání veřejné zakázky shodné pro všechny zájemce, nelze je chápat jako omezující zadávací kritérium, které by bylo v rozporu s ust. § 11 odst. 1 zákona. Základním účelem norem jakosti je usnadnit komunikaci a uzavírání smluv mezi zákazníkem a dodavatelem. Naplnění podmínek normy znamená, že dodávající subjekt má vybudován a stále zlepšován kontrolní systém řízení jakosti, který je založen na průkazné dokumentaci. Tím zákazník může nabýt důvěry, že dodávaný výrobek dosáhne požadovanou jakost. ČSN ISO 9001 obsahuje model zabezpečování jakosti při navrhování, výrobě, uvádění do provozu a servisu. Nepochybně tedy má vypovídací schopnost o kvalitě konkrétního zadavatelem požadovaného výrobku (dodávky tramvaje, neboť je součástí garancí, záručních podmínek a splnění technických požadavků zadavatele.

Jak navrhovatel uvádí ve své nabídce, výrobu nabízených tramvají má zajištěnou u výrobce DPO INEKON a. s., Ostrava, v kooperaci s dalšími subdodavateli, kterými jsou ČKD Kutná Hora, a. s., a Dopravní podnik Ostrava a. s.

Zadavatel ve výzvě stanovil celkem deset dalších požadavků pro plnění veřejné zakázky. Na základě posouzení nabídky navrhovatele lze konstatovat, že pouze tři požadavky zadavatele dokládá přímo navrhovatel. V ostatních případech splnění požadavků zadavatele dokládali jeho kooperanti, například:

- certifikát pro svařování kolejových vozidel – doložili ČKD Kutná Hora, a. s., a Dopravní podnik Ostrava a. s.
- živnostenský list s předmětem podnikání „Výroba drážních hnacích vozidel“ – doložili DPO INEKON a. s., Ostrava, a ČKD Kutná Hora, a. s.,
- certifikát pro systém řízení jakosti při svařování dle ČSN EN 729-2 vč. osvědčení odborné způsobilosti revizního technika – doložili ČKD Kutná Hora, a. s., a Dopravní podnik Ostrava a. s., atd.

Zadavatel ve výzvě výslovně uvedl, že prokázání dalších kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky požaduje od uchazeče i od případných subdodavatelů, kteří se podílejí na plnění veřejné zakázky. Na základě předložených dokladů proto zadavatel splnění dalších požadavků navrhovatelem uznal, s výjimkou dokladů, které uchazeč v nabídce nedoložil vůbec (technickou způsobilosti drážního vozidla na základě schváleného typu drážním úřadem a certifikát dokládající splnění požadavků standardu ISO 9001).

K námitkám navrhovatele ohledně formálních nedostatků úkonů zadavatele při formulaci „dalších požadavků“ ve výzvě ze dne 6.3.2002, resp. v jejím doplnění ze dne 2.5.2002 a dále při vyloučení navrhovatele z další účasti na veřejné zakázce rozhodnutím ze dne 21.5.2002 uvádím, že i v tomto bodě se plně ztotožňuji s odůvodněním napadeného rozhodnutí Úřadu. Oba navrhovatelem zmiňované úkony zadavatele sice nesou znaky určitých formulačních nepřesností, rozhodně však nelze souhlasit s názorem navrhovatele, že by tyto nepřesnosti zakládaly nejasnost či neurčitost úkonů, a tedy by byly důvodem ke zrušení zadání veřejné zakázky. V případě nepřesného označení „dalších požadavků“ jako „dalších požadavků na prokázání kvalifikačních předpokladů“ nemohla mít tato nepřesnost žádný vliv na průběh zadávání veřejné zakázky, neboť oba instituty jsou pro uchazeče o veřejnou zakázku stejně závazné, když jejich nesplnění je shodně stíháno vyloučením příslušného uchazeče. V případě rozhodnutí o vyloučení navrhovatele z další účasti na veřejné zakázce pak lze konstatovat, že rozhodnutí bylo ve svém nadpise označeno v souladu se zákonem jako „rozhodnutí ... o vyloučení uchazeče“, přičemž v textu odůvodnění tohoto rozhodnutí (kterým šel zadavatel nad rámec zákona) zadavatel pouze zvolil nesprávné slovní spojení „vyloučení nabídky“, přičemž však tento nedostatek jeho rozhodnutí hraničí s pouhou písařskou chybou, a proto nezakládá neplatnost, resp. neurčitost právního úkonu.

K odkazu na judikát VS v Olomouci č. j. 2A 12/99 ze dne 22.12.1999 pak musím opět připomenout skutečnost, která byla obsažena již v napadeném prvostupňovém rozhodnutí, a to že uvedený judikát se zakládá na jiném znění předmětných ustanovení zákona, a proto již z tohoto důvodu nelze zcela použít. Pokud se týká formálnosti procesu zadávání veřejných zakázek, který tento judikát podle názoru navrhovatele akcentuje, pak uvádím, že soud zde pouze v části odůvodnění rozsudku vytýká zadavateli (resp. Úřadu) nesprávnost spočívající již v tom, že byla „vyloučena nabídka“ uchazeče. Protože však v šetřeném případě byl vyloučen navrhovatel (viz. nadpis „rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče“), nelze odkazovaný judikát v daném případě aplikovat.

Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit či zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. JUDr. Pavel Čupr, Ph. D., advokát, se sídlem AK Kozí 8, 602 00 Brno
2. JUDr. Lubomír Činka, advokát, se sídlem AK Mezírka 1, 602 00 Brno
3. spis